અધ્યાય ૧૧
શ્રી સાઈ-મહિમાવર્ણન

શ્રી ગણેશાય નમ: । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમ: । શ્રી ગુરુભ્યો નમ: ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમ: । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમ: ।
શ્રી સદ્‌ગુરુસાઈનાથાય નમ: ।

હવે આ અધ્યાયમાં સગુણ બ્રહ્મ સાઈના અવતારનું વર્ણન કરીશું. પંચતત્ત્વ પરના તેના કાબૂનું પણ વર્ણન આપશું.

સગુણ બ્રહ્મ સાઈ : ઈશ્વર અથવા બ્રહ્મનાં બે રૂપ છે : ૧) નિર્ગુણ, ૨) સગુણ. આમાં નિર્ગુણને તો કોઈ આકાર નથી પણ સગુણને આકાર-રૂપ છે. આ બન્ને બ્રહ્મદર્શક જ છે. ગીતામાં સગુણનું પૂજન સહેલું તથા પસંદ કરવા-યોગ્ય કહ્યું છે. માનવીને પોતાને દેહ તથા ઇન્દ્રિયો છે. તેથી જ તેને સગુણ પ્રભુનું પૂજન સરળ-સહજ લાગે છે. ચોક્કસ સમય સુધી સગુણનું પૂજન આપણે ન કરીએ તો આપણાં પ્રેમભક્તિ ખીલતાં નથી. જેમ જેમ પ્રગતિ થતી જાય તેમ નિર્ગુણ બ્રહ્મનાં પૂજનધ્યાન પ્રત્યે જ આપણે વળતા જઈએ છીએ. માટે જ પ્રારંભમાં આપણે સગુણ રૂપનું જ પૂજન કરીશું. મૂર્તિ, યજ્ઞદંડ, અગ્નિ, દીપ, સૂર્ય, જળ તથા બ્રાહ્મણ એ સાત પૂજનના પદાર્થ ગણાય છે. પણ આ સૌમાં સદ્‌ગુરુ વિશેષ પૂજ્ય છે. આ પ્રસંગે આપણે શ્રી સાઈની મૂર્તિનું હૃદયમાં ધ્યાન ધરીએ. તે વૈરાગ્યની મૂર્તિ હતા અને તેમના પરમ ભક્તોના આશ્રયસ્થાન હતા. તેમનાં વચનોમાં શ્રદ્ધા એ જ તેમનું આસન છે. આપણી સર્વ કામનાનો ત્યાગ એ જ આપણો સંકલ્પ છે. કોઈ કહે છે કે શ્રી સાઈ ભાગવતભક્ત હતા તો કોઈ કહે છે કે તે મહા ભાગવત, મહાન ભક્ત હતા. પણ આપણે મન તો તે ઈશ્વરનો અવતાર જ હતા. તો સાદાસીધા, નમ્ર, દયાળુ, ક્ષમાશીલ, શાંત, સહનશીલ, સંતોષી હતા. તે દેહધારી હતા, છતાં ખરી રીતે, અમૂર્ત હતા. વૈરાગ્યવાન, નિશ્ચલ, અંતરથી મુક્ત હતા. જેમ સમુદ્રને મળવા જતાં ગંગાજી, માર્ગમાં તાપથી કષ્ટ પામતાં પ્રાણીઓને શીતળતા તથા શાન્તિ

દે છે, વૃક્ષવનરાજીને નવું જીવન આપે છે તથા અનેકની તૃષા છીપાવે છે એ જ પ્રમાણે સાઈબાબા જેવા સંતો પોતાના જીવનકાળ દરમ્યાન પાર વિનાના જીવોને સુખ તથા શાન્તિ દે છે. શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું છે કે 'સંત મારો આત્મા છે. મારી જીવંત મૂર્તિ છે. હું તેના રૂપ છું અને તે મારું પવિત્ર રૂપ છે.'' ભગવાનની આવી અકથ્ય શક્તિ સચ્ચિદાનંદનો જ શિરડીમાં શ્રી સાઈબાબા રૂપે અવતાર થયો હતો. શ્રુતિતૈતિરીય ઉપનિષદ્‌માં બ્રહ્મનું આનંદરૂપ વર્ણન છે. ગ્રંથોમાં નિત્ય આવું વાંચીએ તથા શ્રવણ કરીએ છીએ. પણ શિરડીમાં આવા સાક્ષાત્ બ્રહ્મ અર્થાત્ આનંદરૂપનું દર્શન ભક્તોને થયું છે. સૌના આધારરૂપ બાબાને અન્યના આધારની જરૂર જ નહોતી. સદા ગુણપાટના ટુકડાનું તેમનું આસન હતું, જે પર ભક્તોએ સુંદર ગાદી પાથરી આપી હતી અને અઢેલવા સારુ પીઠ પાસે તકિયો મૂક્યો હતો. ભક્તોના ભાવની બાબા કદર કરતા અને તેમની ઇચ્છા મુજબ પૂજન થવા દેતા હતા. કોઈ ચામર ઢોળતા તો કોઈ પંખો નાંખતા હતા. કોઈ તેમને ચંદન તથા અત્તર લગાડતા તો કોઈ પાન-સોપારી ધરતા હતા. તો અન્ય ભક્તો તેમને નૈવેદ્ય ધરાવતા હતા. બાબા શિરડીમાં વસતા છતાં પોતે સર્વવ્યાપક છે એમ લાગતું હતું અને ભક્તોને આ સર્વવ્યાપકત્વના અનુભવ નિત્ય થતા હતા. આ સર્વવ્યાપક સદ્‌ગુરુને સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરીએ.

ડૉ. પંડિતનું પૂજન : તાત્યાસાહેબ નુલકરના એક મિત્ર ડૉ. પંડિત, બાબાના દર્શનાર્થે એકવાર શિરડી આવ્યા હતા. તે કાકા પુરાણિક નામે ધોપેશ્વરના રઘુનાથ મહારાજના શિષ્ય હતા. બાબાને નમસ્કાર કરી તે થોડીવાર મસીદમાં બેઠા. બાબાએ તેને દાદાભટ કેળકર પાસે મોકલ્યા અને તે દાદાભટ પાસે ગયા, જેમણે તેમનું સારું સન્માન કર્યું. દાદાભટ ઘેરથી મસીદમાં બાબાની પૂજા કરવા ગયા ત્યારે ડૉ. પંડિતને પણ તેમણે સાથે લીધા. દાદાભટે બાબાનું પૂજન કર્યું ત્યાં લગી બાબાના કપાળે ચંદનનો લેપ કરવાની કોઈની હિંમત ચાલતી નહિ. એકલા મહાળસાપતિ જ એમના કપાળે બાબાને ચંદનનો લેપ કરી શકતા હતા. પણ આ સરળહૃદયી ડૉ. પંડિતે દાદાભટના પૂજનના થાળમાંથી ચંદનની વાટકી ઉપાડી બાબાના કપાળમાં ચંદનનું ત્રિપુંડ્ર કર્યું. એ વેળા બાબા એક શબ્દ પણ ન બોલ્યા. એથી સર્વે અચંબો પામ્યા. તે

દિવસ સાંજના દાદાભટે બાબાને પૂછ્યું ''દેવ ! આપ કોઈને ચંદનનો લેપ કપાળમાં કદી કરવા દેતા નથી. પણ આજે સવારે ડૉ. પંડિતને કેમ ત્રિપુંડ્ર કરવા દીધું હતું ?'' બાબાએ ઉત્તર દીધો: ''પંડિતે મને પોતાના ગુરુરૂપ માનીને મારું પૂજન કર્યું. જેમ તે નિત્ય ગુરુની પૂજા કરતાં તેના કપાળે ચંદનનું ત્રિપુંડ્ર કરે છે તેમ જ તેણે મારા કપાળ પર ત્રિપુંડ્ર કર્યું. તેથી જ મેં કશો વિરોધ ન કર્યો.'' અને ડૉ. પંડિતે પણ દાદાભટને કહ્યું: ''બાબાને હું મારા ગુરુ પુરાણિક જ લેખું છું અને મને દર્શન પણ તેવું જ થયું. તેથી જ જેમ મારા ગુરુને કપાળે ત્રિપુંડ્ર કરું છું તેમ મેં બાબાને કપાળે પણ ત્રિપુંડ્ર કર્યું હતું.''

આમ બાબા ભક્તોને યથેચ્છ પૂજા કરવા દેતા હતા, છતાં કોઈ વાર તે વિચિત્ર વર્તન પણ દેખાડતા હતા. કોઈવાર પૂજનનો થાળ જ ઉપાડીને ફેંકી દેતા અને રુદ્રાવતાર ધારણ કરતા હતા. તે વખતે તેમની પાસે કોઈ જઈ શકતું નહિ. કોઈ વાર ભક્તોને ગાળો દેતા તો કોઈવાર શાંતિ તથા ક્ષમાની મૂર્તિસમા મીણથી પણ મૃદુ દેખાતા હતા. બહારથી ક્રોધિત બની લાલચોળ આંખો કરી ક્રોધથી ફફડી ઊઠતા દેખાતા હતા છતાં તેમના અંતરમાં ભક્તને બોલાવીને કહેતા, ''જો ભાઈ, મારા ભક્ત પર ક્રોધ કર્યાની મને ખબર જ નથી. સાગર, નદીને આવતી પાછી વાળે અગર મા પોતાના બાળકને લાત મારે એ સંભવિત બને તો જ હું મારા ભક્તોના કલ્યાણ પ્રત્યે બેપરવા બની શકું. હું તો મારા ભક્તોનો દાસ છું. તેઓ મને બોલાવે કે તરત જ હું હાજર થઈ તેમના પડખે જ ઊભું છું. સદા તેમનો પ્રેમ ઝંખું છું.''

હાજી સીદિક ફાળકે : ભક્તનો સ્વીકાર બાબા ક્યારે કરશે તેની કોઈને ખબર પડતી નહિ.બાબાની મરજી પર જ તેનો આધાર હતો. સીદિક ફાળકેની કથા જ તેનું દૃષ્ટાંત છે. કલ્યાણના સીદિક ફાળકે નામે એક મુસ્લિમ ગૃહસ્થ મક્કા-મદીનાની હજ કરીને શિરડી આવ્યા. ઉત્તરાભિમુખની ચાવડીમાં તે રહેતા અને મસીદની ફળીમાં બેસતા. બાબાએ નવ માસ સુધી તેના પર ધ્યાન જ આપ્યું નહિ. તેને મસીદનાં પગથિયાં પણ ચડવા દીધાં નહિ. એથી તે નિરાશ થયા અને શું કરવું તે તેને સૂઝતું નહોતું. એક જણે તેને કહ્યું : ''તમે નિરાશ ન થાઓ. બાબાના પરમ અંતરંગ ભક્ત શામાની મારફત બાબા સુધી

પહોંચવાનો તમે પ્રયત્ન કરો. જો શિવજીને મળવું હોય તો પ્રથમ મહાદેવના સેવક નંદીને મળ્યા પછી તેની મારફત શિવજી સુધી પહોંચી શકાય છે. તેમ તમે શામા મારફત બાબા પાસે પહોંચો.'' આ વાત ફાળકેને ગમી અને તેણે બાબા પાસે પોતાની શિફારસ કરવા શામાને વિનંતી કરી. શામા કબૂલ થયા. અનુકૂળ તક જોઈને તેમણે ફાળકે માટે બાબાને વાત કરી,: ''દેવ ! આપ વૃદ્ધ હાજીને મસીદનાં પગથિયાં કેમ ચડવા દેતા નથી ? બીજાં બધાં તો ફાવે તેમ આવે છે અને આપનાં દર્શન કરી જાય છે. આપ આ હાજીને એક વાર પણ આશીર્વાદ દેતા નથી ?'' ત્યારે બાબાએ ઉત્તર દીધો, ''શામા ! સાચી વસ્તુ સમજવા જેવડો મોટો તું થયો નથી. જો ફકીર અલ્લા જ ના પાડે છે તો પછી હું શું કરું ? તેની કૃપા વિના આ મસીદમાં પગથિયાં કોણ ચડી શકે તેમ છે ? ઠીક છે જા, તેને પૂછજે કે બર્વી કૂવા પાસેની સાંકડી કેડી પર થઈને આવવા તે તૈયાર છે?'' શામા ફાળકે પાસે જઈ આ વાતની હા પડાવીને પાછા આવ્યા. એટલે પુનઃ બાબાએ શામાને કહ્યું :''તેને પૂછી આવ કે ચાર હપ્તે ચાર હજાર ભરવા તે તૈયાર છે ?'' વળી શામાએ જઈને તેને પૂછ્યું ત્યારે તેણે કહ્યું: ''હું તો ચાળીસ લાખ ભરવા તૈયાર છું.'' શામા તેનો ઉત્તર લઈ આવ્યો ને બાબાને એ વાત કરી. ત્યારે બાબા બોલ્યા: ''આપણે આ જ મસીદમાં એક બકરો હલાલ કરવાનો છે. જા જઈને તેને પૂછી આવ કે તે બકરાનું માંસ, બૂધું કે અંડ-શું લેવા તૈયાર છે?'' ત્યારે વળી શામા તેને પૂછી ઉત્તર લઈને આવ્યા અને બાબાને કહ્યું : ''દેવ, હાજી તો આપના કોલંબા (શકોરા)માંથી ઝીણી કરચ ખાવા મળે તેટલાથી પણ રાજી છે.'' એ સાંભળી બાબા ખિજાયા અને ત્યાં પડેલી માટલી, શકોરું ઇત્યાદિ ફેંકી દઈને સીધા જ એ હાજી પાસે ગયા અને પોતાની કફની હાથ વડે ઊંચી કરતાં તે બોલ્યા: ''શું તું બહુ મોટો છે એમ માને છે ? શું તું એવી બડાઈ હાંકવા લાગ્યો છે કે હું મોટો હાજી બની ગયો છું ? તને આની જેમ કુરાન વાંચતાં આવડે છે ?'' આ ઠપકો સાંભળતાં હાજી તો મુંઝાઈ ગયો. એ પછી બાબા મસીદમાં આવ્યા અને કેરીના થોડા ટોપલા વેચાતા લઈ હાજીને મોકલ્યા અને પુનઃ બાબા હાજી પાસે આવ્યા અને પોતાના ખિસ્સામાંથી પંચાવન રૂપિયા કાઢીને હાજીના હાથમાં મૂક્યા. તે દિવસથી હાજી ઉપર બાબાનો ભાવ થયો. સાથે ભોજન માટે બાબા તેને ઉપર

બોલાવતા હતા અને હાજી પણ મરજી પડે ત્યારે મસીદમાં આવી શકતા હતા. કોઈ વાર બાબા તેને થોડા રૂપિયા પણ દેતા હતા. આમ બાબાના દરબારમાં પ્રવેશવાનો હક્ક એ હાજીને મળ્યો.

પંચ-તત્ત્વો પર બાબાના કાબૂની બે કથા આપીને આ અધ્યાય સમાપ્ત કરીએ:

૧) એક વાર સાંજે શિરડીમાં ભયંકર વાવાઝોડું થયું. આકાશ કાળાં વાદળાંથી ઘેરાઈ ગયું. પવન જોરથી વહેવા લાગ્યો. વાદળાંના ભયંકર ગડગડાટ સાથે વીજળી ચમકવા લાગી અને ધોધમાર વરસાદ પડવા મંડ્યો. થોડી વારમાં બધે પાણી પાણી થઈ ગયું. એથી પંખી, જાનવર, માણસો બધાં ફફડી ઊઠ્યાં અને સૌ આશ્રય શોધતાં મસીદમાં ટોળે વળ્યાં. શિરડીમાં સ્થાનિક દેવતા તો ઘણા છે, પણ કોઈએ તેમની મદદ માગી નહિ. એ સૌએ તો પોતાના આરાધનાના દેવ સાઈબાબાને જ આ તોફાન શમાવવા પ્રાર્થના કરી. બાબાને દયા આવી. પોતે બહાર આવી મસીદને ખૂણે ઊભા રહી ઉચ્ચ સ્વરથી વાવાઝોડાને સંબોધીને કહેવા લાગ્યા : 'હવે તમારો કોપ શમાવો-શમાવો અને શાંત થાઓ.'' થોડી જ વારમાં વરસાદ ધીમો પડી અટકી ગયો. પવન વહેતો બંધ થયો. તોફાન શમી ગયું. આકાશ સ્વચ્છ થયું અને ચંદ્રમા ઊગ્યો. લોકો રાજી થઈને ઘેર ગયા.

૨) એક બીજા પ્રસંગે બપોરે ધૂણીમાં ભડભડાટ તાપ બળતો હતો. ભડકા ઊંચે ચડી ઠેઠ પાટડી સુધી પહોંચ્યા. હવે શું કરવું એ ત્યાં બેઠેલા લોકોને સૂઝતું નહોતું. આ ભડકા નીચે બેસાડવા કે તેના પર પાણી છાંટવાનું બાબાને કહેવાની કોઈની હિંમત ચાલતી નહોતી. પણ બાબા તો આ વસ્તુ તરત સમજી ગયા. તેમણે પોતાનો સટકો-દંડૂકો હાથમાં લઈ સામેની થાંભલી જોડે અફાળીને કહ્યું: ''નીચે બેસી જા. શાંત થા.'' અને દંડૂકાના દરેક ફટકે ભડકા નીચે બેસવા લાગ્યા અને ધીમા પડી ગયા. થોડી જ વારમાં ધૂણી નિત્યની માફક શાંત થઈ બળવા લાગી.

આ આપણા શ્રી સાઈ ઈશ્વરનો અવતાર છે. તેમના ચરણમાં પડી તેમનું શરણું સ્વીકારનારને તે સુખી કરે છે. જે લોકો શ્રદ્ધા-ભક્તિથી આ અધ્યાયની

કથા વાંચશે તેનાં સર્વ દુ:ખોનું શમન થશે. એટલું જ નહિ પણ નિત્ય સાઈ-ભક્તિમાં જ મગ્ન રહેનાર ભક્તો તો સત્વર ઈશ્વર-સાક્ષાત્કાર પામશે. તેમની સર્વ મનોકામના પૂર્ણ થશે અને છેવટે કામનારહિત બની પરમ પદને પામશે.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજ્જનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંતવિરચિતે
શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે 'શ્રી સાઈસમર્થ મહિમાવર્ણન'
નામ અગિયારમો અધ્યાય: સંપૂર્ણ ।
શ્રી સદ્‌ગુરુ સાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।